

کاغذ با سبزه

ویژه نامه کاغذ با سبزه / هفتمین جشنواره عکس خبری دوربین نت
شماره اول / شنبه ۸ مهرماه ۱۳۹۱

دویست و بیست و دو نفر نمایشگاه هفتم را افتتاح کردند

۲۲۲ نفر دوست داشتنی

نمایشگاه جشنواره عکس خبری دوربین نت
در فرهنگسرای رسانه

افتتاحیه هفتم

تخت خواب ها، پتوهایی تقریباً یک شکل، حجم مجاله شده یک مرد زیر پتو، تنهایی یک معلول در قاب پنجره... این ها تصاویر مجموعه مستند اجتماعی هستند. عکاس در انتقال مفهوم تنهایی به بیننده، موفق است. عکاس مجموعه مستند «ورزش ژیمیناستیک» هم توانسته درد چهره

کودک را به بیننده منتقل کند. تک عکس ها هم هستند، مثلاً تک عکس های بخش اقتصادی؛ برداشت تریچه در اهواز، برداشت زعفران، برداشت گوجه فرنگی، یا تک عکس های بخش ورزشی؛ پرش چتربازان از برج... اینجا فرهنگسرای رسانه است؛ نمایشگاه هفتمین جشنواره عکس خبری دوربین نت.

ادامه صفحه ۲ <<

نیتمان از عکاسی رضایت خدا و خلق خدا باشد

محمد نوروزی

باید بپذیریم که متأسفانه امروزه از اخلاق اصولی و حرفه ای، حرفی به میان آوردن کار مشکلی است. اخلاقیات و رعایت آن در تمامی حرفه ها لازم و ضروری است، ولی این که ما در هر حرفه ای که می خواهیم به آن وارد شویم، چقدر با اخلاقیات آن حرفه آشنا هستیم و زمانی هم که در آن حرفه مشغول می شویم، چقدر به آن اخلاقیات پایبندیم، دو مقوله مهم و جدا از هم است.

اصولاً در جوامع توسعه یافته برای افرادی که می خواهند وارد حرفه ای بشوند، برای آمادگی آن فرد و قبل از برگزاری امتحانات فنی و تخصصی شرکت در کلاس هایی در زمینه اصول اخلاقی آن حرفه، جزو ضروریات و الزامی به شمار می رود.

اخلاقیات، مانند دوربینی که می خریم و دفترچه راهنمایی به همراه دارد، دفترچه راهنما ندارد که ما آن را بخوانیم

و بدانیم اخلاقیات را باید اول بشناسیم و سپس آن را بفهمیم و سعی کنیم تا در حد توانمان به آن عمل کنیم.

عمل به اخلاقیات تدریجی و به مرور زمان است. شاید سال ها طول بکشد تا من به عنوان یک عکاس خبری، بتوانم یک اصل اخلاقی مثل رو راست بودن یا سوژه هایم را که عموماً مردم عادی هستند، یا دروغ نگفتن و در پی حقیقت محض بودن را برای خودم تعیین کرده و به آن عمل کنم تا ملکه ذهنم شود. به این شکل است که من به عنوان یک عکاس تبدیل به یک مائشین انجام وظیفه می شوم.

بیبایم برای عمل به اخلاقیات آنی تصمیم بگیریم؛ ما وقتی می خواهیم کاری انجام بدهیم - مثل مطالعه، رفتن به کلاس زبان، شرکت در کارگاه های آموزشی و ... - معمولاً برایش زمانی تعیین می کنیم و می گوئیم از فردا، از هفته بعد و ... که معمولاً هم سردی و تنبلی پیش می آید. پس بیبایم ...

ادامه صفحه ۳ >>

تا عکاس ها بارها و بارها فیلم «عکاس جنگ» را مشاهده کنند.

و اما عکس ها، نوروزی معتقد است عکس ها در فضای موجود و نسبت به ساینشان خوب چیده شده اند. آرزو می کند که کاش عکس ها فقط در یک سالن چیده می شد. درباره ساین عکس ها هم این طور توضیح می دهد: «ساین عکس های مستند اجتماعی کوچک است و نمی تواند سوژه را روایت کند.»

این داور جشنواره در این زمینه به عکس درد در صورت کودک ژیمیناست اشاره می کند که اگر در اندازه بزرگ منتشر می شد، تاثیرگذاری بیشتری داشت.

عکس بد وجود ندارد

مخاطبان هم هستند، مخاطبانی که از نمایشگاه بازدید می کنند و در نمایشگاه عکس هم دارند. «باهر خضری»، یکی از همین ها است که ۳ عکس از عکس هایش به بخش نمایشگاه هفتمین جشنواره عکس خبری دوربین-نت راه یافته. خضری، درباره عکس ها می گوید: «به نظرم همه عکس ها خوب بودند. عکس بد وجود ندارد. عکسی که روایتگر است، نمی تواند بد باشد. این که اجزای عکس درست در کنار هم قرار نگرفته، منوط بر بد بودن عکس نیست.»

این عکاس، انتظار دارد تا عکس ها در ذهنش تاثیر طولانی مدت بر جای بگذارند. عکس های جشنواره نتوانسته چنین انتظاری را برآورده کند، اما یکی از مجموعه های عکس - عکس مربوط به کودکان معلول - این ویژگی را دارا بوده.

«منصور ملکی»، یکی دیگر از حاضران در مراسم افتتاحیه هم معتقد است عکس ها در مجموع خوب بوده، اما عکس های سطح متوسط هم به نمایشگاه راه یافته اند.

یکی از نقاط ضعفی هم که او به آن اشاره می کند، پایین بودن کیفیت چاپ برخی از عکس ها - به ویژه عکس های بخش فرهنگ و هنر - است.

«بهزاد یوسفی»: دبیر بخش دنیای عجایب مجله دانستنی ها هم اعتقاد دارد که کیفیت چاپ برخی از عکس ها ضعیف است. او می گوید: «بخش خبری و ورزشی، عکس های خوبی دارد. معلوم است عکاس های آن زاویه دید داشته اند. عکس های بخش اجتماعی اما می توانست بهتر باشد.»

از سیاه و سفید تا رنگی، از تک عکس تا مجموعه عکس، از سیاسی تا فرهنگ و هنر، اینجا همه نوع عکسی هست.

عکس های این جشنواره، تا ۱۴ مهر بر دیوارهای فرهنگسرای رسانه باقی می ماند.

دویست و بیست و دو نفر نمایشگاه هفتم را افتتاح کردند

نفر دوست داشتنی

«ادامه از صفحه ۱»

عکاسی به پایان نخواهد رسید.

دیدن برخی از چهره ها در افتتاحیه نمایشگاه، جالب است و کمی هم تعجب آور. برخی از داوران هفتمین جشنواره عکس خبری دوربین-نت به افتتاحیه آمده اند. آن ها خود عکس ها را مورد قضاوت قرار داده اند. ۳۶۴۰ قطعه عکس را دیده اند. تک تک عکس ها را ارزیابی کرده اند. بهترین ها را برگزیده اند و از همین برترین ها، نمایشگاه افتتاح شده. حالا این که داوران در افتتاحیه حضور داشته باشند، کمی عجیب است. «محمد فرنود»، یکی از همین داوران است. از کنار عکس ها که عبور می کند، یک جمله از دهانش خارج می شود: «این ها را من انتخاب کردم؟! قشنگند.»

عکس ها را انتخاب کرده، عکس ها را دیده، پس حضور در نمایشگاه چه معنایی دارد؟ چرا به افتتاحیه آمده؟ می گوید: «می خواستم ببینم ارائه عکس ها به چه شکل است.» ارائه به چه شکل بوده؟ پاسخ می دهد: «از فضا خیلی خوب استفاده شده.»

اما حضور فرنود در افتتاحیه نمایشگاه دلیل دیگری هم دارد؛ می خواسته ببیند عکس ها با چه کیفیتی ارائه شده اند. کیفیت اغلب عکس ها هم راضی اش کرده.

داور هفتمین جشنواره عکس خبری دوربین-نت، از اغلب نمایشگاه های عکس بازدید می کند. او معتقد است که حضور در فضاهای نمایشگاهی و دیدن عکس، بر عکاس ها واجب است. همچنین اعتقاد دارد که هر عکس، یک تجربه به شمار می رود و می تواند آموزنده باشد، البته مشروط بر این که مشاهده عکس ها منجر به کپی نشود و عکاس ها

سعی کنند ثبت عکس های تازه تر را بیاموزند. داور جشنواره، به آموختن از عکس ها معتقد است، اما آیا داوران هم نیازی به دیدن عکس های جدید دارند؟ می گوید: «اصولا دنبال یادگیری هستیم. انسان به پایان می رسد، اما عکاسی به پایان نخواهد رسید.»

فرنود، به این موضوع اعتقاد دارد که هیچ عکاسی کامل نیست و باید بر تجربه ها افزود.

ساین کوچک عکس های مستند اجتماعی

افتتاحیه نمایشگاه و یک داور دیگر که در مراسم افتتاحیه حضور دارد. «محمد نوروزی»، اما از داورانی نیست که در افتتاحیه نمایشگاه هایی که داورانی آن ها را بر عهده داشته، شرکت کند. نوروزی در این مراسم حضور یافته تا در کنار برگزاری افتتاحیه، فیلمی از «ناکت وی» را به معرض نمایش بگذارد. این فیلم، «عکاس جنگ» است. نوروزی به این موضوع اشاره می کند که نیم ساعت درباره این عکاس، اطلاعاتی را به حاضران در جلسه نمایش فیلم، توضیح داده. پیام های مهم فیلم را استخراج و آن ها را برای شرکت کنندگان تکرار کرده تا ملکه ذهنشان شود. درباره یکی از ویژگی های اخلاقی و حرفه ای این عکاس جنگ هم می گوید: «ناکت وی عنوان می کند که بعد از ثبت مجموعه های عکس، سوژه هایش را رها نمی کند و بعد از برپایی هر نمایشگاه، سیل کمک ها را برای آن ها ارسال می کند.»

موضوع دور از ذهنی است، اما واقعیت دارد. نوروزی هم می خواهد این واقعیت ها را به نسل جدید عکاسان انتقال دهد. به همین دلیل توصیه می کند

برای عمل به اخلاقیات از همین الان تصمیم بگیریم و موارد اخلاقی خاصی را برای خودمان بر روی کاغذ بیاوریم. نه این که به خودمان بگوییم حالا از فردا فلان دروغ را نمی‌گوییم، یا از فردا با همه صادق می‌شوم و ... در مرحله بعد باید همانند یک سرباز هشیار و همیشه آماده حواسمان به انجام آن عمل اخلاقی باشد. در این مرحله بیاییم برد و باخت و پیروزی و شکست را

” برای مبارزه با بی‌اخلاقی و بد اخلاقی‌ها در این حرفه بیاییم قلم و کاغذی را همین الان که این مطلب را می‌خوانیم، برداریم و بنویسیم. مرور کنیم و بفهمیم و به امید خدا عمل هم بکنیم که گرفتن عکس خوب، اخلاق خوب هم می‌خواهد و رعایت اخلاق هم حرفه‌ای و آماتور ندارد.“

فراموش کنیم. چرا؟ وقتی مایه‌های صفتی منفی در درونمان کار بکنیم قطعاً خالق مهربانمان انرژی خاصی را به سمت ما سرازیر می‌کند. خدای ما به تلاش ما توجه دارد، نه به شعار دادن‌های پی در پی و بی‌عمل بودن ما. در مقایسه با ورزشکاری که مدت‌ها به اردو می‌رود تا برای برد به روی تشک یا رینگ برود، تا دست او به عنوان برنده بالا برود، ما باید به یک اصل صحیح اخلاقی فقط و فقط عمل کنیم تا آن مورد پراهمان جا بیفتد و عادی بشود. تاکید می‌کنم که به اخلاقیات آن هم در عکاسی خبری توجه داشته باشیم که حرفه ما حرفه‌ای است که می‌توان با گرفتن و نگرفتن عکسی، آتش جنگی را در جهان افروخت، یا خاموش کرد. حرفه ما به دلیل این که آثارمان آنی و سریع و در سطحی وسیع انتشار می‌یابد، حرفه‌ای خاص و تاثیرگذار بوده و هست.

در این حرفه، ما باید با مردم که مخاطبین اصلی ما هستند خوش رو، مهربان و رو راست باشیم. خیلی هم توقع زیاد و کار شاقی نیست. چرا باید فقط در ممالک دیگر بودجه برای اخلاقیات در فتوژورنالیسم تصویب شود و آن‌ها منشور اخلاقی مدون و قابل اجرا داشته باشند؟ چرا ما به فکر تدوین و تصویب حداقل یک منشور اخلاقی برای عکاسی خبری نباشیم؟

حرف زدن و از همه مهم‌تر عمل به اخلاقیات، درونی/فردی و کاملاً شخصی است. از تک تک ما که شروع شود، همه گیر می‌شود. انسان‌های بزرگ و وارسته و صاحب نام ایرانی و خارجی فقط و فقط به واسطه شکل ظاهر، یا لایکا و نیکون بودن مارک دوربینشان شناخته نشدند. اگر امروزه عکس‌های ما با ابد ماندگار این بزرگان همچنان بر دل نسل امروز می‌نشیند و با ما حرف می‌زند، نشان از داشتن اخلاق والا و روح با صداقت این افراد بوده است.

در دهه‌های پیشین «ترانس رایست» گفته: «اگر همه

عکاسان می‌توانستند اهمیت اساسی اخلاق والا را در یادند و همگی تصمیم می‌گرفتند معیارهای درست را حفظ کنند، تغییر بسیار عظیمی در جهت بهتر به دست می‌آمد»

«جیمز ناکتوی» بزرگ هم گفته: «جاه طلبی‌های شخصی من در عکاسی مساوی است با فروختن روح خودم». پس شایسته نیست که من و همکارانم فقط به ظاهر این بزرگان اهمیت بدهیم و از کلام و رفتارهای انسان ساز اینان درسی نگیریم و به آن عمل نکنیم.

پس برای مبارزه با بی‌اخلاقی و بد اخلاقی‌ها در این حرفه بیاییم قلم و کاغذی را همین الان که این مطلب را می‌خوانیم، برداریم و بنویسیم. مرور کنیم و بفهمیم و به امید خدا عمل هم بکنیم که گرفتن عکس خوب، اخلاق خوب هم می‌خواهد و رعایت اخلاق هم حرفه‌ای و آماتور ندارد. بنابر این من که یک عکاس خبری هستم باید:

- با سوژه‌هایم رو راست باشم.
- عوام فریبی نکنم.
- نسبت به همه رتوف و مهربان، خوش خلق، خوش زبان، یکرنگ و صمیمی باشم.
- در زندگی شخصی و حرفه‌ای ام نظم را فراموش نکنم.
- تا می‌توانم بکوشم که حقوق سوژه‌هایم از جهت مال و

” حرف زدن و از همه مهم‌تر عمل به اخلاقیات، درونی/فردی و کاملاً شخصی است. از تک تک ما که شروع شود، همه گیر می‌شود.“

- منفعت و حریم خصوصی شان رعایت و حفظ شود.
- با حيله و تیرنگ، رضایت افراد و سوژه‌هایم را جلب نکنم.
- صادقانه عکس بگیرم و تحت هیچ شرایطی محتوا و معنای عکس‌هایم را چه حین کار و چه بعد از کار تغییر ندهم.
- همیشه افراد مقابل دوربینم را جزئی از افراد خانواده و نزدیکان خودم بدانم و آنچه را برای خودم و نزدیکانم می‌پسندم برای عموم هم بپسندم و بالعکس.
- و جان کلام این که در هر لحظه و تحت هر شرایطی نیت کارم از هر عکس خبری که می‌گیرم، فقط و فقط رضایت خدا و خلق خدا باشد و بس...

شمع هفت سالگی ات را فوت می‌کنیم

الهام صالح

زود گذشت. نه این که سختی نداشت، نه! سختی هم داشت درست مثل همه کارهایی که اگر بخواهی نتیجه خوبی داشته باشی، با سختی همراه می‌شوند. این کار هم قرار بود نتیجه‌های خوب به بار بیاورد، نتیجه‌هایی بزرگ برای عکاسی. همین هم آن را دشوار کرد. اگر بخواهیم به دشواری‌ها اشاره کنیم، دیر گذشته سختی‌ها را اما می‌توان فراموش کرد اگر عشق باشد. عشق بود و سختی‌ها را آسان کرد. از همان اول هم عشق بود، از هفت سال پیش تاکنون.

به دنیا که آمد، آرزو بر این بود که بزرگ شود، رشد کند، پر و بال بگیرد، قد بکشد. هزار آرزو برایش داشتند، اما این که چقدر این آرزوها امکان پذیرند، چندان قابل تصور نبود. راستش اصلاً به نظر نمی‌آمد که این نوزاد، بتواند به زندگی ادامه بدهد. بعد یک ساله شد، خندیدن یاد گرفت. دو ساله شد، راه رفتن یاد گرفت.

همین طور بزرگ تر شد ...

آرزوی رشد کردنش هم با بزرگ تر شدنش، بیشتر شد. حالا هم که به هفت سالگی رسیده. امسال، سن مدرسه است، سن یاد گرفتن الفبا. این کودک اما الفبا را یاد گرفته. سال هاست که یاد گرفته. حالا می تواند این الفبا را در قالب کتاب های بی شماره، در قالب خاطرات بی شمار به تصویر بکشد.

باورش سخت است، اما باید باور کنیم. جشنواره عکس خبری دوربین، ن هفت ساله شده و در همه این هفت سال سعی کرده هر سال بهتر از پارسال باشد، نه دریغ از پارسال.

امسال می خواهیم هفت سالگی اش را جشن بگیریم. امسال می خواهیم شمع هفت سالگی اش را دور هم فوت کنیم.

دیروز، روز آغاز بود. و این آغاز مقارن بود با میلاد هشتمین امام شیعیان؛ امام رضا (ع). این تقارن را به فال نیک می گیریم. قرار است هشت؟؟؟ روز در کنار شما باشیم و در کنار شما در راه عکاسی قدم برداریم.

قرار است هر روز برنامه های متنوع داشته باشیم، از پخش فیلم و مالتی مدیا تا برگزاری کارگاه های آموزشی عکاسی. این کارگاه ها که توسط اساتید مطرح عکاسی برپا می شود، فقط یک کارگاه نیستند، مجموعه ای از تجارب به شمار می روند؛ تجاربی که در گذر سال ها و با زحمات فراوان به دست آمده اند.

نباید از کنار این کارگاه ها به سادگی عبور کرد. می توان از آن ها بسیار آموخت و از اساتیدی که تجربیات خود را به صورت فشرده در یک زمان کوتاه حدود یک ساعت و نیمه در اختیار مخاطبان قرار می دهند، تعریف از خود نباشد، تجربه مغتنمی است. این تجربه ها به آسانی کسب نمی شوند، پس فرصت را از دست ندهید. هفتمین جشنواره عکس خبری دوربین، ن هشت روز تجربه متفاوت است. در این هشت روز هر روز از ساعت ۱۶ تا ۲۲ در کنار شما هستیم. ما حاصل این برنامه ها قرار است پیشرفت در عکاسی و شناخت درست تر عکاسی باشد. در کنار این برنامه ها، نمایشگاه عکس هم هست که داورانی مطرح عکس های ارسال شده به آن را داوری کرده اند.

عکس ها در محک داوری، به نمایشگاه راه یافته اند و باز در همین محک است که بهترین ها شناخته می شوند.

قدم هایمان کوچک است، اما سعی کرده ایم بی لغزش قدم برداریم؛ ثابت و استوار. بر کوچکی قدم هایمان خرد نگیرید. در کنار ما باشید که افتخار ما به بودن شما است.

عباس کوثری عکاسی خبری، چشم اندازی ندارد

الهام صالح

«وقتی منبع عکس ها یکی است، وقتی عکس ها مجانی ارائه می شود، وقتی عکاس خوب استخدام نمی شود، عکاسی خبری نزول پیدا می کند. قبل ترها با توجه به دیدگاه های نشریات، عکس ها متنوع می شد، اما الان عکس ها تفاوت چندانی با هم ندارند. همه نشریات از منابع محدودی، عکس انتخاب می کنند و تنها تفاوت در شیوه انتخاب است.»

این ها گفته های «عباس کوثری»؛ دبیر سرویس عکس روزنامه شرق است. کوثری، برای عکاسی خبری، چشم اندازی نمی بیند.

او داوری عکس های ارسال شده به هفتمین جشنواره عکس خبری دوربین، ن ت را بر عهده داشته است.

شما یکی از داوران هفتمین جشنواره عکس خبری دوربین، ن ت بودید. نظر کلی تان راجع به عکس هایی که داوری کردید چیست؟

خدمتتان عرض کنم که راستش را بخواهید درباره سطح کلی عکس ها با دوستان داور، زیاد بحث کردیم. فراوانی که دوربین، ن ت منتشر کرده بود، به عکاسی خبری اختصاص داشت و تاکید بر عکس های خبری بود. اما عکس های خبری چندانی به جشنواره نرسیده بود. البته ما که اسامی عکاسان را نمی دانستیم ولی حدس زدیم که عکاسان حرفه ای به این جشنواره عکس ارسال نکرده بودند. عکس ها بیشتر به ژانر مستند اجتماعی تعلق داشت. ممکن است حرفی که من می زنم باعث ناراحتی بعضی از دوستان بشود، ولی وضعیت عکاسی خبری، سال به سال دریغ از پارسال است.

اولین دوره ای بود که این تعداد عکس را در دوربین، ن ت داوری می کردم، اما کیفیت آثار پایین بود. باز هم فکر می کنم که دلیل این اتفاق عدم شرکت عکاسان خبری شاغل در مطبوعات و خبرگزاری ها است.

فکر می کنید دلپیش چیست که عکاسان خبری در جشنواره شرکت نکرده اند؟

نمی دانم.

فکر می کنید این عدم شرکت عکاسان خبری فقط مختص جشنواره دوربین، ن ت است؟

فکر می کنم کلا فضای عکاسی به این شکل شده. این که چرا چنین اتفاقی رخ داده، باید دوستانی که وقت بیشتری دارند، در این باره تحقیق کنند. شاید یکی از دلایل محدود شدن فضای عکاسی باشد که طبیعتاً باعث می شود کیفیت آثار پایین بیاید. ما عکس ها را با این شیوه که تاکید روی عکس خبری هست، داوری کردیم. ما در تهران زندگی می کنیم. روزنامه های حرفه ای هم در تهران هستند. بیشتر عکاسان شاغل هم در تهران هستند. در شهرستان ها اتفاق چندانی رخ نمی دهد.

نقاط ضعف عکس ها چه بود؟

چند جای دیگر هم گفته ام. عکاسان ایرانی به جنبه های بصری عکس بی توجهی می کنند و بیشتر متوجه موضوع هستند. آن ها به ترکیب بندی و به

«الان عکس ها تفاوت چندانی با هم ندارند. همه از منابع محدودی، عکس انتخاب می کنند و تنها تفاوت در شیوه انتخاب است. برای عکاسی خبری، چشم اندازی نمی بینم.»

جذابیت های بصری عکس بی توجه اند. در عکس های ارسال شده به جشنواره، یکی دو مجموعه خیلی خوب بودند، اما بیشتر عکس ها مشکلاتی داشت. مثلاً عکس ها شتابزده بود. عکاس ها از لنز خوب استفاده نکرده بودند. یا زاویه خوبی انتخاب نشده بود. همچنین در گزارش های تصویری، عکس های تکراری وجود داشت. در ایران روی

شما چه تفاوتی دارید؟

عکاسان خارجی، بین المللی هستند. از مرزهای خودشان خارج می شوند. در جریان همه اتفاقات روز قرار دارند. عکاسان ما جایی نمی روند. سال گذشته به دلیل کمک های دوستانه ایران به سومالی، چند نفر از عکاس ها برای عکاسی به سومالی رفتند. یا از سونامی و سیل پاکستان، یا اتفاقاتی که در کشورهای همسایه رخ می دهد، عکاسی کردند. ولی تعداد این عکاس ها کم است. اغلب عکاس ها نمی توانند از این فرصت ها استفاده کنند. این اصلی ترین تفاوت عکاسان خارجی با عکاسان ایرانی است. ما خیلی نمی توانیم بین المللی کار کنیم. در امکانات سخت افزاری به روز هستیم، ولی در ایده پردازی ضعیفیم. ضمن این که در کارگاه ها و کلاس های آموزشی عکاسی به بچه ها تلقین می شود که موضوع خیلی مهم است و باید با سرعت عکاسی کرد و عکاس خبری، عکاس شکار لحظه ها است. در این زمینه، بد تفسیر شده. همه فکر می کنند باید سریع عکس العمل نشان بدهند. در عکس های خبری مثل ورزش شاید سرعت مهم باشد، اما باید در آموزش ها به این نکته هم اشاره شود که نمایش خوب موضوع هم مهم است. اگر عکاس ها کمی صبر کنند، می توانند عکس های بهتری بگیرند.

با این اوصاف، دورنمای عکاسی خبری را چگونه می بینید؟

به نظرم عکاسی خبری پیش نمی آید. چند خبرگزاری داریم که با مفهوم واقعی خبرگزاری هم نمی خوانند. بیشتر سایت هستند تا خبرگزاری. این خبرگزاری ها به دلیل این که بودجه دولتی دارند، عکس ها را به صورت مجانی در اختیار نشریات قرار می دهند. ارگان ها هم که قبلاً بیشتر نشریات و خبرگزاری ها را برای پوشش برنامه ها دعوت می کردند، به چند خبرگزاری اکتفا می کنند. وقتی منبع عکس ها یکی است، وقتی عکس ها مجانی ارائه می شود، وقتی عکاس خوب استخدام نمی شود، عکاسی خبری نزول پیدا می کند. قبل ترها با توجه به دیدگاه های نشریات، عکس ها متنوع می شد، اما الان عکس ها تفاوت چندانی با هم ندارند. همه از منابع محدودی، عکس انتخاب می کنند و تنها تفاوت در شیوه انتخاب است. برای عکاسی خبری، چشم اندازی نمی بینم.

حرفه ای تر بود.

جشنواره عکس خبری دوربین. نت را چگونه ارزیابی می کنید؟

این حرکتی است که یک عده به صورت شخصی و بدون کمک های دولتی آن را انجام می دهند و توانسته اند آن را هفت سال زنده نگه دارند و ادامه بدهند. امسال در داوری این نکته مطرح شد که بهتر است فقط به خبر اکتفا نشود فراخوان از سال های بعد گسترده تر شود. به نظر من این که روی خبر فوکوس نشود، اتفاق بهتری است. چرا که باعث می شود تعداد عکس ها کمتر و دایره تولید و انتخاب نهایی برای داورها محدودتر شود. بهتر است فراخوان درباره عکس های مستند اجتماعی باشد که عکس های خبری هم در دل آن قرار بگیرد. وضعیت عکاسی خبری را چگونه ارزیابی می کنید؟ مشت نمونه خروار است. خط های قرمز آنقدر زیاد شده که عکاس ها برای عکاسی و شرکت در جشنواره انگیزه ای ندارند. هم خیلی فرصتی برای تولید عکس نیست، هم وقتی عکس ها جایی چاپ نمی شود، انگیزه ها کاهش می یابد. عکس ها باید دیده شوند تا عکاس ها هم اعتماد به نفس پیدا کنند، هم رضایت شغلی داشته باشند. وقتی نمی توان عکس گرفت و عکس ها را نمایش داد، طبیعتاً وضعیت همین می شود که می بینید. خاصیت عکس

موضوع شکار لحظه و این که سریع عکس بگیریم، خیلی تاکید می شود. سرعت هم دقت را کم می کند.

در عکس های ارسال شده با عکس های مستند اجتماعی خوبی روبرو بودیم، اما بر خبری بودن تاکید وجود داشت. مثلاً عکسی که در یکی از بخش ها اول شد، در حالت عادی خبری به نظر نمی رسید، اما با توجه به این که از یک اتفاق خبری عکاسی شده بود، ما به این عکس رای دادیم.

نقاط قوت عکس ها چه بود؟

به نظرم کمیت عکس های ارسال شده، نقطه قوت بود. بعد از هفت سال، تیمی که این جشنواره را راه اندازی کرده با تجربه تر شده و همین موضوع افراد را برای شرکت در جشنواره ترغیب می کند. آماري که به ما درباره تعداد عکس ها ارائه دادند، بالای ۳۶۰۰ عکس بود. برایم خیلی جالب بود که این تعداد عکاس با این تعداد عکس در جشنواره شرکت کرده اند. این نقطه مثبتی است. این که در این جشنواره، کارگاه هایی در زمینه عکاسی برگزار می شود، هم یک نقطه قوت دیگر است. فقط این که اگر افرادی که برای کارگاه ها دعوت می شوند به تجربه های حرفه ای شرکت کنندگان کمک کنند خیلی بهتر از این است که صرفاً به خاطره گویی بپردازند.

در داوری به چه نکاتی توجه کردید؟

در داوری مساله ای که به شدت مدنظر داشتیم این بود که عکس هایی را انتخاب نکنیم که سال بعد عکاسان به آن ها مراجعه کنند، یا از آن ها سرمشق بگیرند و عکس هایی مشابه را به ثبت برسانند. دقیقاً این اتفاقی است که در جشنواره ها رخ می دهد.

بله! اما ما سعی کردیم بر عکس هایی تاکید کنیم که ترکیب بندی بهتری دارند، فقط به موضوع نپرداختیم. سعی کردیم سخت گیر تر باشیم تا برای سال آینده راهگشا باشیم. شاید با این اتفاق بتوانیم یک جایی این قضیه ارائه عکس های مشابه به جشنواره ها را تمام کنیم. در داوری سخت گرفتیم و فکر نکردیم که حالا یک عکاس از شهرستان در جشنواره شرکت کرده، یا یک نفر تجهیزات کمتری داشته تا بخواهیم به او حال بدیم، یا نکات منفی عکس هایش را نادیده بگیریم.

جالب ترین بخش از نگاه شما کدام بخش بود؟

راستش را بخواهید همه عکس ها در همه بخش ها در یک سطح قرار داشتند. شاید بخش فرهنگ و هنر، عکس های بهتری داشت به این دلیل که بیشتر عکس ها را از تئاتر گرفته بودند، کیفیت بهتر بود. این بخش به تئاتر محدود شده و عکس ها هم

”عکس ها باید دیده شوند تا عکاس ها هم اعتماد به نفس پیدا کنند، هم رضایت شغلی داشته باشند. وقتی نمی توان عکس گرفت و عکس ها را نمایش داد، طبیعتاً وضعیت همین می شود که می بینید.“

مطبوعاتی این است که باید دیده شود. همیشه در عکس های خبری با محدودیت هایی مواجهیم؛ این که می گویند سیاهنمایی کرده اید، چرا نیمه خالی لیوان را دیده اید و ... وقتی مجالی برای نمایش آثار نباشد، طبیعتاً عکاس لذت هم نمی برد.

فکر می کنید جشنواره ها چه تاثیری در پیشرفت عکاسی دارند؟

برگزاری مسابقات و جشنواره ها ظاهراً به پیشرفت عکاسی کمکی نمی کند. شاید در همین جشنواره، بعد از هفت سال، عکاسانی که با تجربه تر شده اند، دیگر در جشنواره شرکت نمی کنند. شاید بهتر باشد یک گروه، عکس هایی را که از سال اول تا همین حالا به جشنواره عکس خبری دوربین. نت ارسال شده، مورد ارزیابی قرار بدهند تا ببینند عکس ها چقدر پیشرفت داشته.

عکاسی خبری در ایران و جهان از نگاه

کاغذبان

ویژه‌نامه کاغذبان/ نشریه روزانه ششمین جشنواره عکس خبری دوربین‌نت/ شماره اول/ شنبه ۸ مهرماه ۱۳۹۱

دبیر جشنواره: احسان راقتی

تحریریه: الهام صالح/ فاطمه رحیمی

عکس: حامد ایلخان/ حسین جلالی

گروه اجرایی: فرید پهلوان/ منصور ملکی/ سبحان فرج‌ون/ محمود کر باسیه/ عادل گرشاسبی/ اسماعیل حق پرست

گروه گرافیک: محمدحسین ایروانی/ احسان راقتی

داوران جشنواره: دکتر یونس شکر خواه، محمد فرزند، سیامک زمردی مطلق، مسعود امیرلویی، هنگامه گلستان، عباس کوثری و محمد نوروزی

با تشکر: حامد رهنما/ محمد نوروزی

یک، دو، سه ...

از ساعت ۱۰ صبح همه بچه‌ها اومدن فرهنگسرای رسانه. تقریباً به سه چهار تیم تقسیم شدن و دارن کارها رو انجام می‌دن.

یه تیم دارن عکس‌ها رو می‌چسبونن، یه تیم دارن فرهنگسرا رو آماده جشنواره می‌کنن، یه تیم مشغول آماده‌سازی اسپیس‌های جلو در هستند و یه تیم هم مدام مشغول خرید چسب و بست و کلی چیز دیگه ... چند نفر هم در دفتر دوربین‌نت هستند مشغول آماده سازی بولتن روزانه و به روز کردن سایت.

از چایخونه هم تند تند داره بنرها می‌آد و همون لحظه آماده چسبوندن به دیوار می‌شه ...

شور و شوق بچه‌ها خیلی خوبه. خیلی به آدم انرژی می‌ده. امسال رو سعی کردیم با سال‌های قبل فرق داشته باشیم. از خیلی وقت پیش برنامه‌ها چیده شده. هر کی کارهای خودش رو می‌دونه. می‌دونه چی به چیه و جدول ریز برنامه که منظم‌تر از هر سال چیده شده است.

نمایشگاه قرار است ساعت ۱۷ شروع شود. یک قراری گذاشته‌ایم امسال بین خودمان که همه برنامه‌ها سر ساعت برگزار شود و سر ساعت تمام شود. خدا کند اساتید و رک‌شاپ‌ها نیز رعایت کنند و سر ساعت برنامه‌شان را به پایان برسانند تا مشکلی از این بابت نداشته باشیم و قولمان قول باشد.

نمایشگاه افتتاح شد. مثل همه نمایشگاه‌های عکس هر کسی نظری داشت. یکی می‌گفت عکس‌ها بی‌نظیر است، یکی می‌گفت خوب و یکی می‌گفت متوسط. خیلی‌ها هم داشتند در مورد احتمال برنده‌ها و چه کسانی اول و دوم و سوم می‌شوند صحبت می‌کردند.

پایان بخش برنامه دیروز پخش فیلم عکاس جنگ بود با توضیحات خیلی خوب محمد نوروزی که شروع جشنواره را ویژه‌تر از هر سال کرد.

دبیر جشنواره

دوربین‌نت

برنامه های روز دوم هفتمین جشنواره عکس خبری دوربین‌نت

همچنین در این روز، «علی رجبی»: مدرس فتوشاپ در ساعت ۱۶:۳۰ از ویژگی‌های جدید فتوشاپ ۶ سخن می‌گوید.

«خاطره‌های تهران» (اثر حمید قزلباش در بخش مسابقه)، و «قاب‌های شکسته» (اثر غلامرضا نعمت پور در بخش خارج از مسابقه) هم عناوین فیلم‌هایی است که به ترتیب در ساعت‌های ۱۸ و ۲۲ نمایش داده می‌شود.

زمان نمایش اسلایدشو «کارگران معدن زغال سنگ» نیز ساعت ۱۶ است. «کارگران معدن زغال سنگ»، مجموعه عکس‌های «یونس خانی»، به موضوع معادن زغال سنگ اختصاص دارد.

نمایشگاه جشنواره عکس خبری دوربین‌نت، ۷ مهر در فرهنگسرای رسانه افتتاح شد. این جشنواره از ۷ تا ۱۴ مهر در فرهنگسرای رسانه برگزار می‌شود و شرکت در آن برای عموم آزاد است.

در دومین روز جشنواره

عکس خبری دوربین‌نت برگزار می‌شود

نشست «عکاسی در رسانه‌های خارجی»

«عکاسی در رسانه‌های خارجی» در دومین نشست هفتمین جشنواره عکس خبری دوربین‌نت، در فرهنگسرای رسانه مورد بررسی قرار می‌گیرد.

به گزارش دوربین‌نت، در این نشست که ساعت ۲۰:۳۰ یکشنبه ۹ مهر برگزار می‌شود، «وحید سالمی»، «کارن فیروز» و «عطا طاهره کنار»، پیرامون این مبحث، مطالبی را به شرکت‌کنندگان ارائه می‌کنند.

دومین روز برگزاری هفتمین جشنواره عکس خبری دوربین‌نت، همچنین میزبان «علی آذرنیا»، است. آذرنیا از ساعت ۱۸:۳۰ تا ۲۰ به بررسی مبحث «عکس در روزنامه و خبرگزاری» می‌پردازد.